

Poselství ke 4. neděli po sv. Trojici

POSUZOVÁNÍ JAKO VÝRAZ
SOBECTVÍ A SEBESTŘEDNOSTI
ŘÍMANŮM 14,10-13

Text Římanům 14. kapitoly nám nastavuje zrcadlo velmi nadčasově. Proč soudíš svého bratra, proč pohrdáš svým bratrem? (Ř 14,10 NBK) Tento známý text jako zrcadlo uka-

zuje na naše sobectví, sebestřednost, modlářskou touhu po úspěchu a štěstí založené na sebeprosažení. Dát se vést sobectvím však znamená smrt, dát se vést Duchem je život a pokoj. Soustředění na sebe je Bohu nepřátelské, neboť se nechce ani nemůže podříditi Božímu zákonu. (Ř 8,6-7 ČEP)

Orientace na sebe přestává být sebekritickou. Čím více hledíme na sebe, tím méně vidíme své chyby a vidíme je u ostatních. Lidé nebo církve uzavření do sebe řeší malichernosti. Zapomínáme: Nikdo z nás totiž nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu. (Ř 14,7-8 ČEP)

Proč tedy soudíme? Proč místo toho raději v dobrém nepovzbudíme? Dělá nám dobře, když někoho soudíme? Určitě to méně bolí. Pro ego je snadnější stimul vytěsnit ven.

V kontextu Pavlova textu čteme o věřících, kteří se soudí navzájem. Nekonečný proces, který známe z našich sborů, z naší společnosti, známe ho u nás samotných.

Apoštol ukazuje, že máme hledat lásku jedni k druhým. Zápál o lásku k lidem skrze milost Kristovu nesmí vyprchat. Budme ohleduplní! Otázky zákona, jídla, svátečních dnů se opakují a nejsou nepodstatné dovnitř církve i navenek.

Jsme církví Kristovou, on je jejím centrem, ne my. Podpírejte se, zehnejte sobě navzájem, svým nepřátelům a modleme se za ně. Nenechme bujet hořkost ve svých srdcích z malicherností a hledme na Krista. Nehledejme stále chybu v druhých, ale v pokorě se přinášíme jako oběť. Bůh se k tomu jistě přizná a odmění nás svým pokojem.

Ondřej Vavrečka,
vikář CB, Praha-Smíchov

Jeho kralování

Mt 20,25-28; Mt 13,24-52

„Kdo by koli mezi vámi chtěl být přední, buďž váš služebník. Jako i Syn člověka nepřišel, aby jemu slouženo bylo, ale aby on sloužil a aby dal svůj život, mzdu na vykoupení za mnohé.“

Mt 20,27-28

Ve slovníku novozákonní řečtiny (Praha 1951) upozorňuje prof. J. B. Souček pod heslem BASILEIA, že „základnímu pojmu židovské eschatologické teologie a potom i novozákonní, zejména Ježíšovy, nutno rozumět spíše ve smyslu kralování než říše, ač i tento druhý smysl spoluznačívá“. Tedy přítomné, aktivní nezrušitelné kralování.

Přesto v překladech a církvi převažuje spojení „Boží kralování“. Podle Biblického slovníku A. Novotného (Kalich 1956) jde patrně o abstraktum původního vyznání „Hospodin kraluje“ (Ž 97,1 a j.). Očekávanou a zpřítomňující se Boží moc vzýváme tedy obvykle slovem, které obecně

znamená mocnářství, instituci, zřízení.

„Otče náš,... přijď království tvé,“ většinou ve smyslu „maran atha“, přijdiž tedy, Pane Ježíši (Zj 22,20), myslíme jeho advent v moci a slávě (Mt 25,21). Tato aramejská formule, jíž se začínala večere Páně, má však (opět podle A. Novotného) trojí stejně platný význam: K řečenému „Přijdiž...“ znamená také „Přišel Pán náš“, jakož i „Náš Pán je přítomen“.

Věříme, že se modlíme k Bohu, který není daleko od jednoho každého z nás (Sk 17,27). Vztahujeme se ke Jsoucím, který takto přebývá ve své svaté skrytosti. Upřednostníme-li ve shodě se Součkem ve své modlitbě a myslí: „Otče,... přijď tvé kralování,“ pak nejen vyhlídíme jeho slavné příchť, ale otevřeněji jej zveme do svých aktuálních aktivit a pozic, do podnikání a rizik dnes: „Kraluj zde, Otče...“ Ožívá náš smluvní vztah,

rozhodujeme se pro něj: „Přijď tvé kralování, dnes jsme porozuměli tvému podnětu a pokynu.“ Dnes se nám otvírá duchovní smysl a nemožně význam Ježíšových podobství (Mk 1,15):

Nejdříve nám přibližuje moc nebeského Otce jako setbu: Bůh kraluje, přičemž až do času snáší ve své zájmové sféře i nepřátele, syny toho zlostníka mezi syny svého království. Jeho slovo, myšlenka, podnět, evangelium jako nejmenší semínko se dále převratně prosazuje, mohutní a provokuje změnu. Působí zjevný růst a také dlouhodobě skrytě si získává a kypí společnost, činí je stravitelným k slavnému hodu Božímu v jeho království. Teprve v cíli je zbaví všeho pohoršení i těch, kteří činí nepravost.

Právě jemu, ne perle, ale kupci perel se podobá Boží kralování, říká Ježíš.

Dokončení na str. 2

Jeroným Pražský:
Evropan / vzdělanec / buřič

Na vltavském ostrově, který v centru Prahy nyní leží před Národním divadlem a který již od dob Karla IV. sloužil jako prostor pro cvičení i klání lučištníků a střelců z kuší a tak si vydobyl označení "Střelecký", se v sobotu 28.5. konalo slavnostní shromáždění, jehož cílem bylo uctění památky Jeronýma Pražského. Ovšem bohoslužba pod širým nebem nebyla jediným šípem, který byl zaměřen k tomuto cíli. Na účastníky čekal pestrý doprovodný program, např. stánky, kde se mohly prezentovat různé církevní aktivity (Diakonie ČCE, příležitost podepsat odpověď na prohlášení církvi z Kostnice, které v loňském jubilejním roce M. J. Husa vyjádřily svou lítost nad upálením našich mučedníků...), výtvarná dílna pro děti, velice pěkně uspořádaná řada panelů, které výstižně a s mnoha obrázky představovaly Jeronýma, jeho dobu i zápasy.

Tuto podivuhodně bohatou osobnost, jejíž mnohovrstevnatost naznačovala i pozvánka na představovanou akci: Jeroným Pražský / Evropan / vzdělanec / buřič/, představila ve svém kázání sestra farářka Lenka

Dokončení na str. 2

AKTUÁLNĚ: 600. VÝROČÍ UPÁLENÍ JERONÝMA PRAŽSKÉHO PŘIPOMNĚLA ČESKOBRATRSKÁ CÍRKEV EVANGELICKÁ NA STŘELECKÉM OSTROVĚ

farářka Lenka Ridzoňová

Létající rabín,
klezmerová hudební skupina

farář Jaroslav Pechar

SYNOD ČCE NAPSAL PAPEŽI FRANTIŠKOVI DOPIS

Loni přijal papež František delegaci z České republiky, v níž byli i zástupci Českobratrské církve evangelické. Setkání se konalo při příležitosti Bohoslužby smíření s Bohem a mezi křesťany s prosbou o odpuštění k 600. výročí upálení mistra Jana Husa. Synod schválil návrh synodní rady odpovědět na Františkův iniciativní krok ke smíření a přijal text níže uvedeného dopisu. Synod také vyzývá členy i sbory ČCE, aby do svých přímluvných modliteb zařazovali modlitbu za papeže Františka.

Text dopisu:

Vážený bratře, děkujeme za slova a činy, jimiž zvěstujete Krista prostě a přitažlivě pro každého člověka na zemi.

Děkujeme za Vaši výzvu, aby křesťané v České republice, katolíci i protestanté, užili 600. výročí upálení M. J. Husa k odpuštění, smíření a k řešení sporných otázek minulosti.

V závěru své řeči ve Vatikánu, 15. června 2015, jste ujistil zástupce naší církve i české ekumeny o tom, že se za nás modlíte. Prosil jste, abychom se i my modlili za Vás a za Vaši službu.

Milý bratře, modlíme se za Vás. Modlíme se za Vaši službu. Ať Vás Bůh, Otec Ježíše Krista drží, sílí a dává dobré zdraví. K modlitbě za Vás a Vaši službu vyzýváme také všechny sbory naší církve.

Jsmo vděční Bohu Otci, Synu i Duchu svatému, že z nás křtem činí své děti, navzájem pak sestry a bratry. Z této víry žijeme a toužíme žít.

Jménem synodu ČCE Vaši

Vladimír Zikmund, synodní kurátor;

Daniel Ženatý, synodní senior; Jiří Gruber, předseda synodu

Praha dne 20. května 2016

Ohlédnutí za synodem Českobratrské církve evangelické

Procházím si tak program posledního synodu (<http://synodcce.cz/program-2016>), připojuji těch pár okamžiků, kdy jsem se ho mohl jako host ve čtvrték účastnit, a na pozadí mi běží zcela myšlenka, která se mi nad takovýmto jednáním honí už řadu let. Co je vlastně smyslem takovýchto jednání? Jednání sborových shromáždění, konventů a synodu? O čem by měl jednat Generální sněm, kdyby se něco takového v ČCE plánovalo?

Potěšilo mne, jak rychle proběhly procedurální záležitosti. Zajištění, aby synod po formální stránce proběhl řádně – všechny ty prezence, zapisovatelé, rozdělení do komisí... Není nic trapnějšího, než když se čas trátí na takové věci. Právě tak rychle proběhly potřebné volby do některých orgánů (Jeronýmova jednota, Leuenberský synod, odvolací komise...)

Pak následovaly zprávy (synodní rada, supervize, Evangelická akademie, Kalich, SEM...) a diskuse o nich. Nu a tady se mi vrací jako kantus firmus či červená nit již zmíněná otázka nad tím, co je vlastně smyslem takovýchto grémií. Jistě, že těch ryze technických rozhodnutí zvláště hospodářského charakteru není málo a nikdo to za synod neudělá a udělat nemůže. Ale... Jeden příklad za všechny: osobně jsem vnímal pro mne dost zásadní nepoměr mezi délkou diskuse o Kalichu a délkou diskuse o tom, jak vypadá naše církev. A především – jak by vypadat měla. To již poněkud zprofanované slovo „vize“. Jak si představujeme, že bude vypadat za rok či za pět let.

Synod se poctivě vracel k mnoha jednotlivým věcem – Evangelický zpěvník bude církvi sloužit desítky let a zaslouží si jak zájem synodu, tak vděčnost těm, kdo na něm roky pracují. Právě tak vyjasnění vzájemných očekávání mezi ČCE a její (!) Diakonií. Co vlastně chce církev od faráře pro mládež. Revitalizace Ústeckého seniorátu je asi žel jen vlašťovkou, která oznamuje příchod obdobných otázek nad dalšími senioráty naší církve. Příznačné je znovu a znovu se vracející téma dluhů na celocírkevních sbírkách a personálním fondu a vůbec diskuse o hospodářské soběstačnosti sborů a samofinancování církve. Nadmíru mne potěšilo, že synod se zabíral tématy, jako je učení o ospravedlnění, či reflexi smrti mistra Jana Husa papežem Františkem. Ba i diskuse nad logem ČCE ukazuje, že synod neřeší jen peníze.

Ten úvodní večer by ale měl být po mém soudu věnován otázkám mnohem obecnějším. Jistě – přítomnost tolika farářů dává tušit, že by to byla diskuse velmi dlouhá a košatá. A přece – soukromé rozhovory a pár nadšenců na Evangnetu tuto diskusi nesmí a ani nemohou nahradit. To, že po diskusi o zprávách ještě zbýval čas a bylo možno předřadit některé páteční body jednání, to je pro mne signálem, že o směřování církve se ani tentokrát diskutovat nebude. Snad je to ostych, snad obava z mlácení prázdné slámy, snad vědomí širě různých postojů ČCE a s tím spojené složitosti nějaké společné vize. Naše církev má silný kongregacionalistický potenciál. Asi je to tedy mnohem víc otázka pro staršovstva a sborová shromáždění, než pro synod. A přece by nějaký směr stanovený být měl. Sama existence synodu je svědectvím, že zodpovědnost našich sborů za budoucnost církve nekončí na hranicích jejich působnosti.

Chceme přece někam směřovat jako Českobratrská církev evangelická. Nebo ne?

Jaroslav Pechar, farář ČCE

Mně dělají starosti spíše naše prázdné kostely než jedna plná měšita. Protože duchovní vakuu neexistuje, stejně jako neexistuje ve fyzice. Každé vakuum se naplní. Když zanedbáváme vlastní víru, tak se nemůžeme divit, že ji něco nahradí. Jsou tu různé indické kulty, new age nebo jiné blbiny. A nedivil bych se, kdyby se někdo přidal k islámu. Ale to je spíše naše vina než jejich.

**Karel Schwarzenberg
www.novinky.cz 15. 5. 2016**

Jeho kralování

Dokončení ze str. 1

Cítíme tu napjatost, v níž se mu ukazuje moc Boží jako skvělá pohnutka a objev: ono „heuréka“, našel jsem, prováděné lehkou závratí z náhlé svobody od všeho dosavadního. To nové ho přesvědčuje a potěšuje kdykoli. Každý den člověk všeho nechává a shlíží se v jedinečném, pro něj se rozhodl, které zvolil znovu rozrádován. Tak Bůh kraluje.

Moc Boží nakonec všechno zahrne a shromáždí ke břehu konečného rozuzlení. Při skonání věků, při skonání mého a tvého světa, oddělí zlé zprostředku spravedlivých. Tenhle vstup do království, tohle veliké rozeznání PRAVDY čekáme a vyhlížíme. Avšak omezit se jen na to příští může být ošidné. Náš čas je dnes. Zde končí řada podobenství třinácté kapitoly Matoušovy, obrazy téhož: Bůh myslí orchestrálně, opakuje Jan Zahradníček ve „Znamení noci.“ Přiblížilo se, je mezi vámi, a rozličně se projevuje Boží kralování. Ježíš naznačuje, jak je hledat a vnímat. Není z tohoto světa slov a předmětů, nelze je jednou definicí vystihnout. (J 17,16; 18,36). A přece je tomuto světu přítomné (J 17,18).... orchestrálně.

Hned zkraje povzbuzuje učedníky: „Vám je dáno znát tajemství Božího kralování.“ Vám, kteří jste se pro mne rozhodli. Vám jsem přišel povědět, čemu se podobá, ačkoli je nabízím všem. Hledejte je, a naleznete, jak se účastnit, jak být při tom. Běží o život, o život s pravdou.

„Přiď tvé kralování, Otče. Přiď do mého života, do mých vztahů. Panuj! Tvá dobrá moc mě ovládne a působ dobré...“ Máme to jistě na mysli i svým „přiď království tvé“, avšak je zde? nebo ještě ne? Je to spíš na Tobě, nebeský Otče? Tážeme se a odkazujeme Bohu jeho království, zatímco jeho kralováním aktuálně trvá svět a já se mu otvírám. Je to

náročné. Moc na tělo. A tak raději říkáme „království“. Spíš se nám daří nad přítomnými rozpaky je jaksi vzdálit: „Ještě moment!“ odsunout do eschatologie, myslet je konstituované až někde na kraji času, přestože se děje. Děje se i když býváme mimo.

Pustíme si zprávy, komentujeme události a názory, přijde-li nám ono na mysl, víme přece, že to až jednou, „až se sejde u nohou tam Ježíše“, něco poezie, něco pohádka. „Přiď království tvé, ale je to samozřejmě tvá věc, Bože.“

Jenomže ono je to na nás, naše věc, přátelé. Ztrácí se nám, protože v tomhle našem byznysu není, říká apoštol. Bůh nekraluje v tržních poměrech (tehdy to byl trh masa obětovaného modlám). Jeho věci není dům kupecký ani pokrm a nápoj, který hyne, tedy konzum, který nás zaměstnává (J 6,27). Boží parketa, na níž nás zve k životu věčnému je spravedlnost zjevená křížem Krista a jeho vzkríšením (J 18,37), pokoj, přesahující obecně rozumné, a radost – radost v Duchu svatém (Ř 14,17).

Tak nám Pavel napovídá, když zůstáváme své roli dlužni. Roli křesťanů v dramatu, v tragikomedii tohoto světa, dlužni jasné slovo, jasnou repliku s vědomím, že „kralování Boží nezáleží v řeči, nýbrž v moci“ (1 K 4, 20). Představení ještě neskončilo a opona nepadá, ještě jsme na scéně a máme před sebou i toto dnešní a každodenní dějství. Ještě Duch nastavuje člověku zrcadlo: „Poznáváš se? Co s tím uděláš?“ Bůh Duch jest, říká Ježíš (J 4,24), Duch Stvořitel.

Vnitřní očistu, katarzi, zakoušel člověk, vžívající se do dramatu lidské tragedie, odedávna. Otřes, který v Ježíši Kristu s bolestí improvizuje sám Stvořitel, Bůh a Král, nabízí víc. Má moc změnit rozumného, inteli-

gentního sebevědomce v bytost duchovní, prohlédající k jeho kralování. Má na to obrátit jeho základní orientaci, očistit jeho svědomí od skutků mrtvých ke službě Bohu živému (Žd 9,14).

Jde o víc než o nahodilou přechodnou katarzi kultivovaného pozorovatele tragédie Syna člověka. Konverze, obrácení je setkáním s Boží LÁSKOU s bolestí pracující na lidském prozření. Je nahlédnutím a přiznáním si své osobní účasti a viny na jeho trápení k smrti. Podrobil se mu kvůli nám („Bůh byl v Kristu“ 2 K 5,19), abychom vpravdě mohli poznat sebe i Boha. Kříž je memento Božího trápení s námi, i s tebou. Jsi vinen. Až ti to dojde, otřesen zemřeš s Ježíšem Nazaretským (Ř 6,2-4 Kol 3,3) a v Kristu, LÁSKOU vzkríšen, ožiješ zde a nyní nově (2 K 5,17 a j.). Tak radikální je to změna. On je nadějí lásky, je nadáním k umění milovat i v tobě. Tak kraluje. Amen.

Modlitba:

Pane Bože, v Pánu Ježíši náš Otče, děkujeme za život, za shromáždění věřících v tebe, za tvé pozvání a ujištění, že jsi blízko. Díky, že rozplétáš každé sešněrování, jímž svazujeme sebe i jiné; že nejsme určeni nevyhnutelnými danostmi, ale svým Duchem nás měníš. Díky za tvá překvapení, za předivnou improvizaci tvého spasitelného umění, v níž je místo i pro nás.

Žijeme nanečisto, Otče, s nejedním ostudným škrtem a hrubkami. Zarmucujeme tě. Díky, že vzkríšením Ukřižovaného jsi nás ujistil a ujišťuješ, že nepropadáme, spravedlivý Bože, ale dál nás sobě pěstuješ a vychováváš.

Děkujeme ti, že jsi ho poslal, svědka pravdy naší bídy a pravdy tvé slávy. Díky, že v něm poznáváme tvé JMÉNO, že tvoje milování Syna je v nás a i ON v nás. Amen.

Samuel Jan Hejzlar

Jeroným Pražský /Evropan / vzdělanec/ buřič

Pokračování ze str. 1

Ridzoňová, která dokonce v sedmi bodech nejen nabídl pohled na různé etapy a postoje mistra Jeronýma, ale zároveň po každém bodu předložila posluchačům podnět, jak se dnes přibližovat příkladu Jeronýma. Vybírám z jejího kázání, které laskavě poskytla Kostnickým jiskrák, jen několik bodů:

Bůh však vykoupil duši mou, aby nešla do jámy, a život můj, aby světlo spatřoval. (Job 33,28)

Tento verš z biblické knihy Job je heslem vylosovaným Jednotou bratrskou pro dnešní den. Pravděpodobně to nebyl Jeronýmův křestní verš, ale docela dobře by být mohl. Jeroným totiž žil z takové víry. Moje duše, můj život je vykopen. Nemusím se o něj strachovat.

Dítě štěstěny, které žije beze strachu, si můžeme povzdechnout. Ne dítě štěstěny, ale dítě, člověk víry. Zastavím se u několika Jeronýmových životních etap a budu spolu s vámi přemýšlet nad tím, čím jsou důležité i pro nás...

2. JERONÝM BYL KŘESŤAN. (Jako skoro všichni tehdejší obyvatelé Evropy.) Měl rád Pána Boha, znal Bibli, žil ji. Své filosofické přednášky samozřejmě prokládal biblickými citáty, odkazy, příběhy (byť nebyl teolog ani kněz).

Před svojí obhajobou v Kostnici se modlí. Kritizuje církev, ale lidi vyzývá: Budte křesťané. Modlitba je svobodná, nikdo, ani církev ji nesvazuje.

Pro nás: je dobré, když víra není jen věcí nedělní, kostelovou, sváteční. Je dobré znát Bibli, mít příběhy „v sobě“. Když budu mít zažitou tu větu o Bohu, který vykoupil mou duši, aby nešla do jámy... nebudu se té nastražené jámy tolik bát.

3. JERONÝMOVI JDE O CÍRKEV. Kdyby mu byla lhostejná, tak by ji asi nekritizoval. V Oxfordu se seznámil se spisy Jana Viklefa, který byl k církvi hodně kritický. Jeroným nepřijímal z Viklefa vše, ale říkal, že v jeho učení je třeba hledat „zlato žílu“.

Pravá církev není ta, kterou tady vidíme, říká Jeroným, její papežové, kněží, majetek, praktiky prodeje odpustků atd. Pravá církev je u Pána Boha, je neviditelná. Jejím obrazem nejvěrnějším byla církev prvotní: chudá, pronásledovaná, nezajištěná. V tomto pak na Husa, Jeronýma a Jakoubka ze Stříbra navazovala světová reformace. Navazování na Viklefa a kritika církve je asi hlavní Jeronýmovo kacířství.

Pro nás - otázka: záleží nám na církvi? Přemýšlíme, jaká je a jaká by

měla být? Modlíme se za ni? Snažíme se nejen kritizovat, ale i budovat?

Nejen církev, ale i my jako jednotlivci máme být odrazem a obrazem Božím. Co zobrazujeme, zrcadlíme?

4. JAKÝ JE JERONÝM ČLOVĚK? Hodně mluví, je oblíbený, zábavný, má rád humor a vtip. Je chytrý a vzdělaný. Nebojí se. Dokáže strhnout dav. Má citlivé svědomí. Je věrným přítelem. Kvůli Husovi odejde do Kostnice, tam neohroženě volá po jeho ochraně. Je politik, osoba veřejně činná. Díky svému vzdělání a výřečnosti se dostane k nejvyšším politikům. Dokáže se rozčítit, je buřič (ta třetí charakteristika na pozvánce). V roce 1412 ho rozčítí prodej odpustků (který je o 100 let později „spouštěčem“ Lutherovy reformace v Německu). S přáteli uspořádají alegorický průvod městem, který prodej odpustků zesměšňuje, vyvolají velkou odpustkovou bouři.

Pro nás: Jeroným nesedí doma a nenadává u televize, ale jde a své schopnosti, nápady, sílu, nakonec i život dá ve prospěch společnosti, dobré věci, pravdy. Jde s kůží na trh. Je bouřlivák, neklidná duše, ale myslím, že i v jeho buřičství ho posiluje víra, že díky Bohu bude

Dokončení na str. 3

Bláznovství víry podle Jakuba

JIRÍ MRÁZEK: VÝKLAD JAKUBOVY EPIŠTOLY

TŘETÍ KAPITOLA

Pokračování z minulého čísla
A skoro by se chtělo říct: právě těch, co také rádi poučují. Všimněme si, jak jsou tam hezky zbožně rozlišení adresáti: jedněmi ústy *žehnáme a dobrořečíme* Bohu – protože jsme ti zbožní; a proklínáme *lidi* – nejlépe jinověrce, nebo jino-cokoliv. A nevadí nám, že tím proklínáme něco, co je k Božímu obrazu. V příkladu, který nám Jakub rozehrál před očima, nejde o nedopatření – že to člověku ujede a na někoho si zanádáva nebo zasakuje, když mu něco upadne na nohu. V tom příkladu to vypadá, že ten, kdo takto mluví, je z duše *přesvědčen*, že takhle je to úplně správné. Protože když člověk blahorečí Bohu, tak přece *musí* zlořečit nějakému mohamedánovi, papeženci či naopak beranovi a jiným heretikům nebo aspoň bezvěrcům nebo komu už.
Jk 3,10b: *Není dobře, bratří moji, aby to takhle bylo.* To musí Jakub těm svým zbožným říct. Nestačí nějaké dávejte si na to pozor. Musí říct už tu základní informaci, že to tak není správně. A ještě zas musí dát příklad:
Jk 3,11 *Cožpak pramen ze stejné studánky (ze stejného zřídla) vydává sladkou i hořkou vodu?* A po tomto příkladu hned přidá další:
Jk 3,12 *Nemůže, bratří moji, fík rodit olivy ani vinná réva fíky. Tak ani slaná voda nemůže dávat sladkou.* Opět zde nevtravým a nenápadným způsobem udělá narážku nebo snad variaci na tradici Ježíšových slov, kterou my máme zachycenu v kázání na hoře (Mt 7,16-20): Strom poznáte po ovoci. Jeden strom nemůže rodit dvojí různé ovoce. Musíte se rozhodnout, jaké ovoce chcete do světa přinášet: žehnání, nebo proklínání. Milosrdenství, nebo nevraživost.
Jk 3,13 *Kdo je mezi vámi moudrý a poučený? Ať ukáže své skutky (svůj skutečný život) v tiché moudrosti, z dobrého životního stylu.* Tady Jakub vysloví protiváhu – jak k horlivému poučování všech okolo, tak případně

k okázalému chválení Boha a přitom zatracování lidí (kteří nejsou úplně po našem). Tak jako v 1,20 říkal: *Horlením Boží spravedlnost neprosadíš, místo toho jdi do sebe a tiše naslouchej zasetému slovu*, tak zase tady říká: Ukaž tichou, pokornou moudrost, tím řekneš víc.
Jk 3,14 *Jestliže však máte zahořklou horlivost a rivalitu v srdcích, tak se tím nechlubte a nelžete proti pravdě.* Jakub docela předjímá moderní diskusi o tom, do jaké míry *řeč* ovlivňuje naše myšlení a jednání. Teď se dostává k tomu, do jaké míry ovlivňuje vztahy mezi lidmi. Slovo *ZÉLOS horlivost* je samo o sobě neutrální; může znamenat pozitivní i negativní horlení. Tady, u Jakuba, je to horlivost zbožná, nebo přesněji: *horlivost zbožných*. Přesto ji Jakub dobarví adjektivem *PIKROS – hořká, zahořklá*. A ještě dodá *ERITHEIA*, a jsme doma. *ERITHEIA* se dá přeložit jako *rivalita*. Kreslí nám před očima přesně tu zakomplexovanou zbožnost a zahořklou horlivost, která si pořád musí dokazovat, že *my* jsme ti správní a máme pravdu, a pořád má pocit, že musí na všechny jiné nadávat, aby tu *svou* zbožnost a jinakost projevila, a nahlas. Proto verš končí výslovně tím, že se nemáme chlubit: Když se tímhle *chlubíte*, to pak lžete proti pravdě. Na tom, co je *skutečná moudrost* (moudrá zbožnost), Jakubovi nesmírně záleží. Proto nám ve 13. verši řekl: *Skutečná moudrost je tichá a pokorná, projevuje se v životním stylu.* Ale to nestačí, Jakub musí výslovně říct: To znamená, že skutečná životní moudrost *není* ta vaše věčná zahořklost a rivalita, to věčné dokazování, že pravdu máme my. Ale protože mu zřejmě na téhle moudrosti extrémně záleží (a protože je to zřejmě hodně citlivé téma), bude ještě chvíli pokračovat, co ano a co ne:
Jk 3,15 *To není ta moudrost sestupující shůry, nýbrž pozemská, živočišná, démonizovaná.* Někteří badatelé na tomto místě zbystří, zda za protikladem moudrosti shůry a pozemské

už není nějaký náznak gnostického dualismu. Pro Jakuba jsou to však prostě jen alternativy, zda žijeme z něčeho, co jsme přijali, čemu jsme ochotni naslouchat (to je to jeho *shůry*) – anebo si jedeme ve skutečnosti *podle svého*. Alternativa k ANÓ-THEN *shůry* je EPIGEIOS, což může znamenat docela neutrálně *pozemský*, ale tady to v kontextu dostane nádech, který by odpovídal našemu slovu *přízemní*. Přízemní moudrost. Další slovo, kterým Jakub charakterizuje *přízemní moudrost*, je *PSYCHIKÉ* – to je samozřejmě odvozeno od *PSYCHÉ duše*, ale není to kupodivu protiklad duše a těla, jak bychom možná čekali; *psychiké* tady má význam *smyslové, živočišné*. A do třetice: Slovo *DAIMONIÓDÉS* souvisí – jak už z něj slyšíme – nějak s *démony*. Když se v Novém zákoně mluví o *démonech*, naznačuje to vždycky nějakou posedlost, která nebo jejíž *původ* se těžko definuje, ale určitě není od Boha. Kdybychom to přeložili do dnešních sekulárnějších pojmů, pak *DAIMONIÓDÉS* souvisí s *fanatismem* – to, co má náběh k fanatismu, zfanatizované, fanatizující... Dáme-li si to celé dohromady, Jakub svým posluchačům říká: To, co předvádíte jako zbožnost, nemá nic společného s moudrostí shůry, nýbrž je to *přízemní*, až příliš lidské (ve smyslu živočišné), a pokud to něčím přesahuje vaše soukromé, osobní pohnutky, tak leda nějakým počínajícím fanatismem. Znovu připomínám: toto všechno neříká z pozice zbožného vůči nějakým sekulárním lidem. Mluví právě k těm zarytě zbožným, kteří jsou přesvědčeni, že jsou ve víře kovaní. K těm nejhorlivějším, jak se zdá. A říká (a opakuje) jim: Pokud z vás prýští jen zahořklá rivalita, nadutost a nesnášenlivost, nemá to s moudrostí shůry nic společného. To je pak zase to horlivé mluvení o Bohu a v Božím jménu, místo abyste poslouchali, co Bůh říká.

Pokračování příště

Jeroným Pražský /Evropan / vzdělanec/ buřič

Dokončení ze str. 2
„spatřovat světlo“, světlo věčné, naději. Jeho vlastní život na této zemi pro něj není nejvyšší hodnotou. To je výzva.
5. JERONÝM VE VĚZENÍ. Strávil tam rok, v podmínkách velmi krutých. Zpočátku měl ruce a nohy přikovány k sobě. Po upálení mistra Jana Husa ho někteří představitelé koncilu chtějí obrátit na pravou víru – obrácený kacíř by byl cennější než další upálený kacíř. Nad Jeroným zvitězí strach z ohně a touha po životě, po svobodě. Odvolá. Na konci září 1415 vyzná pravou katolickou víru a proklíná Viklefovy a Husovy bludy.
Pro nás: Jeroným je člověk z masa a kostí. Podlehne slabosti, strachu. Svou lidskostí je nám blízký. I Petr, učedník Ježíšův, zapřel. Neodsuzujeme druhé, kteří nevydrží nátlak, zradí, utečou, zapřou... Když sami zradíme, máme naději, že je cesta zpět.

MODLITBA:
Pane Bože, děkujeme za tvé svědky, za lidi přímé a odvážné. Tobě, Bože, odevzdáváme svou duši, zachovej ji

při životě, dej nám žít ve víře, že naše budoucnost je dobrá, protože je s tebou. Amen.
Bohoslužba, v níž byl prostor i pro pozdravy z ekumeny (Daniel Fajfr, předseda Ekumenické rady církví a Církve bratrské; Tomáš Butta, patriarcha ČČSH) a která byla obohacena hudebním doprovodem (zpěváci a skupinka doprovodných nástrojů), který vedl L. Moravetz, měla ve svém pořadu také sbírku, při níž se vybralo 12 100 korun pro projekt Dža dureder neziskové organizace Slovo 21. Tím bylo podpořeno doučování romských středoškolských studentů.
Na bohoslužby navazoval další, spíše festivalový program... A samozřejmě nelze nezmínit živé vstupy Jeronýma Pražského - no, nebyly až tak živé, chvílemi to vypadalo, že je jeho vystoupení to-porné, skoro až dřevěné... Jak by také ne, když se jednalo o loutku řezbáře J. Růžičky, kterou nejen vodil, ale také svým hlasem oživoval branický farář J. Pechar, jemuž patří uznání i za to, jak plynně hovořil jazykem našich dávných

Bohumil Kejř

Vážení čtenáři a příznivci našeho týdeníku,

končí první pololetí roku 2016. Dovolte tedy, abychom vás informovali o naší redakční práci.
Dále pokračujeme v seriálu Husových listů z Kostnice a blížíme se k jeho konci. Nedávné dvojčíslo jsme ještě věnovali kulatému výročí mistra Jana Husa. Vychází nám, že ještě připravíme dvě husovské přílohy. Někomu se možná zdá, že „dost bylo Husa“, ale jsme přesvědčeni, že jde o tak podnětnou osobnost, že by byla škoda omezit ji pouze na jubilejní rok.
Od prvního čísla jsme začali uveřejňovat seriál Dr. Jiřího Mrázka „Výklad epištol Jakubovy“. Ve zvláštním dvojčísle připomeneme 600 let od upálení Jeronýma Pražského a připomeneme také sedmisté výročí samozřejmě tiskneme ostatní články, které od vás rádi přijímáme a děkujeme za ně. Jsme však limitováni místem, takže se na všechny příspěvky hned nedostane. Máme je ale uloženy v počítači a postupně dojde i na ně.
K těmto plánům je potřeba Boží požehnání. Jsme vděční za vaše přímlyvné modlitby a dostatek psaného materiálu. Jen financí. nám kvapem ubývá. Zaplacení každého čísla tiskárně, dvěma firmám, které ET-KJ distribuuují jednotlivcům i sborům, k tomu skromné výplaty našemu malému kolektivu, který se snaží spravovat zajímavé a podnětné čtení, nás stojí nemalé výdaje a starších čtenářů přirozeně ubývá. Abychom mohli v započaté práci pokračovat, potřebujeme vaši pomoc. Svými finančními dary se tak i vy velkou měrou podílíte na vydávání našeho týdeníku. Děkujeme.

Vaše redakce a administrace

Naděje či zklamání

Zemské klima se mění. Pro lidský život se stává méně příznivým. Může za to člověk či nikoli? Pakli ano, do jaké míry? To jsou otázky, které v plnosti zodpovědět nedokážeme. Nicméně změny klimatu jsou takového charakteru, že jejich vysvětlení jako důsledek lidské činnosti se přímo nabízí: spalování fosilních paliv produkuje skleníkový oxid uhličitý, intenzivní chov dobytka je zdrojem skleníkového metanu, masivní odlesňování v tropických oblastech spolu s rozšiřováním ploch nepropustných pro vodu způsobených především dopravními stavbami, hospodaření s lesy a půdou způsobující oslabení retenčních vlastností terénu atd. To, co člověk dělá, na klima působí; odvolávat se na skutečnost, že ke klimatickým změnám docházelo i v době, kdy člověk na Zemi ještě nežil, znamená především vyhnbat se odpovědnosti.
V minulém roce došlo k dvěma světově významným událostem, které lidem jejich spoluodpovědnost za klima připomínají. První z nich je vydání "ekologické" encykliky Laudato si', druhou prosincová pařížská klimatická konference (byla zahájena 30. listopadu). Ve zmíněné encyklice se papež František obrací nejen k římským katolíkům; jejími adresáty jsou všichni křesťané, ba v určitém smyslu všichni lidé. Zájem a péče o životní prostředí - o náš časný společný domov - je všelidskou záležitostí. A nedílnou součástí našeho pozemského domova je i klima, do jehož vývoje člověk svou činností zřejmě zasahuje. Jak se k této skutečnosti my lidé z nejrůznějších zemí postavíme, to bylo tématem prosincové pařížské Konference OSN o klimatické změně.
Pařížská konference skončila. Těžko lze jednoznačně říci, zda úspěšně či neúspěšně. Jejím úžasným pozitivem je, že na ní došlo k celosvětové dohodě. To v dnešním světě plném napětí a hrozeb je už samo o sobě ohromné vítězství. Na druhé straně dohoda je váhavá, neurčitá, málo konkrétní. Hlavní cíl je vyjádřen pomocí dost problematického kritéria, jímž je vývoj globální průměrné teploty, přičemž "kontrolním rokem" je rok 2100, který je z hlediska délky lidského života, resp. jeho aktivní části velice vzdálený. Jako problematické se ono kritérium jeví proto, že i když člověk má zřejmě velký podíl na současném růstu globální teploty Země, nemá tento proces plně v rukou, na klima působí i jiné faktory, a tak stanovený cíl může budít vzpomínky na raně komunistickou píseň, v níž se zpívá "Poručíme větru, dešti...".
Účastníci pařížské konference vyjádřili souhlas, že je třeba něco dělat pro zastavení nepříznivého vývoje klimatu. To je dobrá zpráva, nicméně ono "něco" zůstává příliš nekonkrétní. Přítomní politici přitom zřejmě nemysleli na to, že by už oni sami měli vyvinout úsilí orientované žádoucím směrem a nenechávat jednání až svým nástupcům. A tak záhy po skončení konference pokračovala v naší zemi diskuse o prolomení těžebních limitů v Ústeckém kraji, mluvilo se o nové vzletové a přistávací dráze na pražském Letišti Václava Havla, v souvislosti s návštěvou čínského prezidenta v Praze se mluví o tom, jak se bude mezi ČR a Čínou více létat - zkrátka se připravují další a další záměry směřující proti zmírnění klimatických změn a jejich důsledků.
Shrozbou globálního oteplování si tak uvědomujeme další hrozbu, a tou je život ve lži. Mezi proklamacemi a činy leží propast, možná hlubší, než si připouštíme. Je naděje na změnu? Může být cíle vytyčeného v prosinci v Paříži dosaženo? Tyto otázky přesahují hranice politiky a klimatologie a s ní souvisejících oborů; zasahují i do teologie, do oblasti víry. Ježíš v Kázání na hoře říká svým učedníkům: "Vy jste sůl země. Vy jste světlo světa." Toto slovo patří i Jeho učedníkům z 21. století – tedy i nám, kdo se k němu hlásíme. Sůl musí chuť pokrmu ovlivnit, světlo musí být vidět. Naděje na změnu je; přináší ji evangelium. Tváří v tvář rozmáhající se lži hledíme na Ježíše, který sám je Cestou i Pravdou i Životem. Hodnotový systém, jemuž On učí, vede k rozhodování, které je šetrné a ohleduplné k celému stvoření, a které tedy odpovídá i cílům z Paříže.
Dvě důležité události loňského roku: vydání encykliky Laudato si' a pařížská klimatická konference znamenají pro křesťany – Kristovy učedníky – novou naléhavou výzvu k věrnosti Kristu a k šíření evangelia – poselství lásky, radosti a naděje.

Jiří Nečas

89. PŘÁTELŮM V KOSTNICI

Jsem velmi vděčný, že "Skrýty"²⁾ je ukryt... V těchto dnech jsem jedl více dobrého, než od svátků Velikonočních až k minulému nedělnímu dni. Myslel jsem, že na sněmu je větší kázeň a poctivost³⁾. Můj pán Jan⁴⁾ ať je blahoslavený na věky. Kéž bych věděl, jak se daří Bradatému⁵⁾, který nechtěl poslechnout rady přátel. Od té doby, co mají můj spis, ho již nepotřebuji⁶⁾. Uchovejte opis prvních článků s důkazy⁷⁾; jestliže by jich bylo potřeba k dokazování některých článků, tak je připojte i k nim a především ke článku: Člověk ctnostný koná ctnostně, co konat má.

Nyní mne souží bolení zubů a na hradě⁸⁾ mne soužilo zvracení s krví a bolestí hlavy a kámen. To jsou zasloužené tresty za mé hříchy a důkazy Boží lásky ke mně.

Vzhledem k tomu, že odsoudili pouze traktáty, prosím, opravte poslední český list⁹⁾, který jsem dnes poslal, aby si Boží lid nemyslel, že všechny mé spisy jsou odsouzené, jak jsem se domýšlel podle věrejšího listu. Rád bych viděl, aby žádný dopis psaný v tomto žaláři nebyl nikomu zpřístupněný, protože se dosud jistě neví, co se mnou Bůh učiní. Bojím se, aby nebyl nějaký list můj poslán přes Oldřicha¹⁰⁾. Stále pro Boha prosím: opatrně dávejte pozor na dopisy, ale i na své řeči a činy. Ach, jakou útěchu jsem nabyl z vašich i mých listů, které, jak doufám, budou Boží milostí lidem k prospěchu. Pokud vím, že vy a páni jste v Kostnici, potud vždyj útěchy nalézám i v případě, že bych již měl být veden na smrt. Opravdu myslím, že mi vás Bůh dal jako anděly, kteří mne slabého a bídneho posilují v největších pokusech, která jak velká byla, jsou a ještě budou, ví všemohoucí Bůh, který je mé milosrdenství a útočiště, můj spasitel a můj vysvoboditel, na něhož jsem složil svou naději.

Vyptávali se mě dva, kteří byli za mnou vyslaní do žaláře, nemám-li více spisů¹¹⁾, které jsem napsal. Odpověděl jsem, že mám. Ptali se: „Kde?“ Řekl jsem: „V Čechách.“ Ptali se, zda je nemám zde; řekl jsem, že nemám. Protože žádný z těchto spisů nemám, ačkoliv jsem s sebou přivezl (spis) o (knihách) moudrosti¹²⁾, Bibli a jiné knihy. Také jsem slyšel, že můj žák Jan¹³⁾ odešel. Řekli: „Máš připravené nějaké shrnutí?“¹⁴⁾ Odpověděl jsem: „Nemám,“ protože to je pravda. Řekli: „Chceš odpřisáhnout a odvolat?“ Řekl jsem: „Přijďte na sněm¹⁵⁾, tam mě uslyšíte, protože se mám postavit před sněm a tam odpovídat; co mne pokoušíte? Přišli jste uvězněného potěšit, nebo splést?“ Po tom prohodili několik slov a odešli.

Jestli máte nějaké knihy, což já nevím, opatrujte je. Mistru Jesenicovi řekněte, že notář neoprávněně změnil mé svědectví o výkladu bully¹⁶⁾, které jste sami slyšeli, protože jsem to řekl veřejně na sněmu.

89. Husův dopis podle vydání Bohumila Mareše (1851 – 1901, evang. farář a církevní historik) z r. 1911 (již 3. vydání), který také připojil vykladačské poznámky, které zde uvádíme.

V roce 2015 Husovy dopisy převedeny do současnější češtiny.

89. Přátelům svým v Kostnici. 1)

R. 1415, 24. června. (1415, 7. a 24. června.)

Hus dotknuv se v přítomném listě různých věcí, prosí, aby opravili, co v listě předcházejícím (88) v příčině odsouzení svých spisů byl napsal, pobádá k opatrnosti v chování, ujišťuje přátele, jak velkou útěchu má z jejich listů a z pobytu jejich v Kostnici, a líčí rozmluvu jakous s dvěma vyšetřovateli, vyslanými k němu do žaláře. Dle mínění Novotného jsou to dva listy, z nichž první, obsahující dva první odstavce, byl psán 7. června, druhý, obsahující zbytek, 24. června.

¹⁾ Tom. 584, Pal. 225. ²⁾ Spis Husův „Proti skrytému odpůrci“ - viz č. 68, pozn. 2. ³⁾ Viz č. 70, pozn. 7. ⁴⁾ Z Chlumu, kterýž k Husovi všelijak se znal. ⁵⁾ Jeronýmovi Pražskému (podle poznámky Mladenovicovy), který proti radě přátel do Kostnice šel, nikoliv Janu Bradáčkovy, viz číslo 16. ⁶⁾ Týká-li se spisu o kalichu a listu Jakoubkovi psaného (č. 57, 60, 82), nelze říci. ⁷⁾ Snad s vysvětlivkami a odpověďmi, které Hus k článkům sobě předloženým obžalobným přičinil, míněny jsou opisy v č. 68, pozn. 8 připomenuté, viz také č. 59. ⁸⁾ Gottlibenu. ⁹⁾ Č. 88. Hus se nyní klame a co opravit chce, jest správně, poněvadž nejen traktáty (příležitostné spisy), nýbrž všechny spisy, i české, byly odsouzeny. ¹⁰⁾ Viz úvod č. 68. ¹¹⁾ Snad obrany Víklevových vět, v Praze r. 1412 přednesené a napsané, o nichž při třetím slyšení na udání Pálčovo se jednalo. ¹²⁾ Petra Lombarda čtyři knihy moudrosti nebo hlubokých smyslův, o nichž Hus na universitě r. 1410 vykládal, viz č. 9. ¹³⁾ Jan z Reinšteina, „kardinál“, viz č. 55, pozn. 4 a také č. 53. ¹⁴⁾ Závěrka, konečná, závěrečná věta, řeči dokázaná. ¹⁵⁾ K poslednímu, ještě příslíbenému slyšení viz č. 71, pozn. 2. ¹⁶⁾ Výklad bully papežské ze dne 6. února 1413. Husovi připisovaný a v žaláři mu předložený, o němž se vyjádřil, že „dle doslechu“ Jesenic jest původcem jeho: písař dodatek „dle doslechu“ vynechal, což Hus v třetím slyšení vytkl.

Vítej, mistře Jeronýme u filatelistů

Prvně se objevil Jeroným Pražský, český filosof a náboženský myslitel, na poštovní známce. Připomínáme si letos 600. výročí jeho upálení v Kostnici 30. května 1416.

Známku v hodnotě 17 Kč vydalo 20. 1. 2016 Ministerstvo průmyslu a obchodu České republiky v emisi „Osobnosti“. Autorka výtvarného návrhu je akademická malířka a grafická Renáta Fučíková. Nevyužila staré podobizny Jeronýmovy, spokojila se s mužnou postavou v univerzitním obleku a s knihou v ruce. Zdvojený prst patrně symbolizuje jeho rozhodnost a neústupnost v postojích, ke kterým ho přivedlo studium filosofie a teologie. Věže a brány na známce jsou stylizovaným ztvárněním evropské středověké vyspělosti.

Známku o rozměrech obrazové části 40 x 23 mm vytiskla Poštovní tiskárna cenin Praha, a.s. plnobarevným ofsetem v tiskových listech po 50 kusech. Znáмка má katalogové číslo 874.

Autorem rytiny obálky prvního dne (FDC) je grafik a rytec Bohumil Šneider. Obrazová část obálky představuje atmosféru univerzity, zobrazuje Jeronýma, jak přednáší studentům. Je osvětlen světlem shůry, světlem hledání pravdy. Světlo však prochází gotickou kružbou, naráží na středověká dogmata, tříští se. Podobně narazily Jeronýmovy názory na hradbu předsudků a to ho stálo život. Obálka je vytištěna ocelotiskem z plochy v barvě černé.

Na razítku je zobrazena kniha, z níž vyrazejí plameny a text: Praha, 20. 1. 2016. Můžeme v nich vidět plamen nové a obrodné pravdy, tryskající z univerzitních spisů. Stejně tak v něm můžeme vidět plameny, které tu novou pravdu měly vymazat a odstranit.

jap

Prezident Německa v Ochranově

Spolkový prezident Joachim Gauck přijel 27. dubna 2016 na krátkou návštěvu do Ochranova (Herrnhutu), aby se společně s paní Danielou Schadt seznámil s Jednotou bratrskou a místním sborem.

Setkal se s vedením kontinentální provincie Jednoty bratrské v jejím sídle zvaném „Vogtshof“ a byl informován o aktuálních úkolech a výzvách, jakož i o dějinách církve, jejíž kořeny sahají k české reformaci a Janu Husovi. V sále Vogtshofu, kde byla o den dříve vylosována hesla pro rok 2019, byla přítomná i ředitelka archivu Claudia Mai, která ukázala jediný zachovaný exemplář prvního výtisku hesel z roku 1731. Na památku spolkový prezident dostal originální vydání z roku 1940, kdy se narodil.

Poté pozdravili zástupci sboru a starosta Willem Riecke prezidenta ve sborovém sále ochranovského sboru. Ve sluncem ozářené zahradě před sborem očekávalo prezidenta mnoho zvědavých obyvatel Ochranova, včetně dětí. I když se jednalo o krátkou a převážně soukromou návštěvu, podepsali spolkový prezident i paní Schadt při té příležitosti zlatou knihu města. Ve sboro-

vém sále se seznámili se zvláštnostmi ochranovské architektury a bohoslužeb. Kantor Peter Kubath rozezněl varhany starým bratrským chórem, který hosté i jejich doprovod spontánně doprovodili zpěvem. Hosté se od kazatelů Petera a Jill Vogtových dozvěděli, jaké ctižádostivé plány si sbor předsevzal s důkladnou opravou a modernizací památkově chráněné budovy

Pod záštitou primátorky hlavního města Prahy
Adriany Krnáčové
starosty Městské části Praha 1
Oldřicha Lomeckého
starosty Města Mnichovo Hradiště
Ondřeje Lochmana

se koná v úterý 21. června 2016 v 17.00 hodin

**PIETNÍ SHROMÁŽDĚNÍ
K UCTĚNÍ PAMÁTKY 27 POPRAVENÝCH
PŘEDSTAVITELŮ ČESKÉHO ODBOJE**

v chrámu sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze
a
u desky popravených obětí

Poděkování:
Kostnická jednota, potomci a příznivci moudrosti popravených na Staroměstském náměstí, sdružení EKILJANT – pozadí publikovaných analýz, Mauryšova společnost, ČEPP, ČOČ, Společnost E. Beneše, Ochrana šlechtického hradu, náboženská obec Praha 1 Staré Město, historická společnost a další organizace

k 300. jubileu Ochranova v roce 2022. Spolkový prezident na oplátku vyprávěl o své první návštěvě Ochranova coby mladý student teologie, a jak k němu sál tehdy „mluvil vlastní řečí“.

Na přání prezidenta i paní Schadt byla na programu i návštěva bratrského hřbitova. Jedinečný, taktéž památkově chráněný hřbitov byl představen Marií E. Winter, předsedkyní spolku pro péči o tuto kulturní památku. Hosté spatřili hroby zakladatele obce Christiana Davida a rodiny hraběte Zinzendorfa a bez váhání vystoupali i na altán, jehož střecha slouží jako rozhledna, a užili si pěkný výhled. Návštěvu spolkového prezidenta Joachima Gaucka i paní Daniely Schadt v Ochranově uzavřelo zastavení v manufaktuře Ochranovských hvězd, kde jim výrobu i historii ochranovské hvězdy přiblížil ředitel Oskar Scholz.

Texty k foto:

Prezident Joachim Gauck a Daniela Schadt ve sborové zahradě před bustou hraběte Zinzendorfa, v pozadí budova sborového sálu

Prezident Joachim Gauck s Johannesem Welschenem a Benignou Carstens (členové ředitelství Kontinentální provincie Jednoty bratrské, kteří panu prezidentovi představili bratrská Hesla

**Erdmann Carstens,
překlad Anna K.**

**foto: Peter Isterheld;
copyright Ev. Brüder-Unität**

Inzerce

FS ČCE v HUMPOLCI A OPATOVĚ hledají společně faráře na 1/2 úvazku s možností bydlení na faře v Humpolci v bytě 4+1 se zahradou. Nástup možný od září 2016. Po stránce provozní a hospodářské jsou nezávislé.

Kontakt:

Pavel Šindler, farář 777 065 911.

č. 10

UMĚLECKÁ MALBA KOSTELŮ, OBNOVA FASÁD A RESTAUROVÁNÍ.

Nabízíme slevu z ceny a stoprocentní kvalitu.

E-mail: reart007@gmail.com,

tel.: 00421 905 389 162,

www.reart.eu.

č. 11

PRODÁVÁM SVOJE OBRÁZKY.

Zlínsko MO. 739 766 637.

č. 12

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2,
Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607,
e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktor: Bohumil Kejř
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: A.L.L.Prodution s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X